

blic waderu namn, Der ligger bundic wið mite hjerta,
 Eit som en perla wið sitt band, Eit :
 Du ert bort, min lott kall blifna, Alt satna,
 men att álfa þig, Kan hánða þott att himmelen mig
 giffner En lefnad som þu lögling bíl, En lefnad :
 Da wi i grónda lundun spaltara, Da wi i grónda
 lundun war, Da wiðse sag om ástingun fálhet, Uran
 trohet sag i hjertat þat, Uran :
 Sa, lögling þen i jorden blie gómber, Sa i od wi
 gatafuen þwilla far, All þeo þen i werðun borgslunda
 mer, Od lögling þen stún werðun far, Od :
 Kad þu þwara gáng sag mi þu har satat, Kad
 þu all so sag harte þat þig, Men om sag nágot emet
 þig har selat, Od glóim úlberg mig, Od :
 Garwát mi wið od alla glada þagar, Dem alla
 þu þu bort með þig, Men þu þu got od þu þu
 þéþagar, Od minna sel, men glóim ei mig, Od :

Älskar många på en gång; Älsk min vän, lef som
du kan Och haf din tacks till hvar man.
Haf tack för hvarje dag och timma, Haf tack
min vän för hvar minut. O Gud låt oss hvarandra
finna, Med fröjd när lifvet tager slut; Fastän
du har förfjutit mig, Mitt hjerta brinner ömt för dig.

[illegible]

Gud att i bidden förda Med din rika brud! —
 tärer — Önembarar — Mitt en gång ditt hårda
 böst, Och ditt samvete! Särar Mitt din sefnadshöf.
 Kan du gläder vara Fruids-mödrar, Mitt i
 skinten fära, Dor en Dommare, Kan dig agar! —
 Göt lag klagar — Sörre swet och örohet, Mitt
 ungdomsbagar, Och mitt lagn du ser.
 August! — S hwad smärta öfoder du min
 stät, Med sonberstitt hjerta Sör jag dig farväl,
 Gud som ömmer, — Sörre swet ömmer — En gång
 mellan dig och mig: S min graf jag gldömmar, att
 förgräta dig.
 — — — — —
 Sag bar ei störe noll i perken, in på jag här
 ner, Da har en minniti följigt tur. Da :
 med himmels stund, Om du det rätta andamäkt min-
 Sa, himlens Gud dig wälsignar, Och stund dig
 Dig afstund gäde lemnar mig, Dig :
 himmelskärhet der på, Da beger jag att Gud allena
 Sär jag gar för mig stähet allena, Och ser på

GS 1025

Trenne wackra och alldeles nya

W i s s e n

Den Första:

Nu är stunder inne 2c.

(Sjungen som Korset på Idas graf.)

Den Andra:

Swå ting är för en wån att wälja, &c.

Den Fredje:

Min lust och glädje är förfluten, &c.

(Sjunges som: När jag förnöjd min pipa tänder.)

—S—S—S—S—

Linköping, 1836,
Tryckt hos P. A. & G. E. Strömberg.

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

Indra kan mitt hjerte-gnag, Svart jag i werlden
vänder mig Min stora ängest ökar sig.

I werlden är så tungt att lefwa, Hwar dag är
långsam som ett år, Ty oro, ångstan mig omsväfwa,
Mitt hjerta utaf ängest flår, Och om det wore Guds
behag Så kom o döb i denna dag.

O himlens Herre, som allt känner, Du räknat
har de trogna fjät. Hwaröfwer smälsken mig bränner
Af den jag älskat med trohet, Då jag med största
nöje spräng. Då blef min lust förvand i tvång.

En wän i werlden jag utvalde, Och höll den för
min enda mö, Uppriktig hon sig då anstälde, Wi
swor om kärlek till wår döb; Förnöjd wi gaf hwar
andra hand Och knöt ett trofast kärleks-band.

Nu kan jag se och mig inbilla, Hur falsk och
swekfull qwinnan är Som Simson war för sin De-
lilla. Då hon hans hufvudhår afstär. När hon hans
starkhet lockat ut, Snart blef med lifwet ynligt slut.

O du min wän som förr har varit Min lust
från wåra barndoms-år Betänk dig väl hwad du har
swurit, Bänk ewigheten förefår. Ditt tal war inte
fänt och gant, Din egen själ du satt i pant.

För mins du hur du swor och sade, Då du din
hand bortgaf åt mig? Förbannelse du Gud ombade,
Om du otrogen Rulle bli, Gud sätt mig för den frän-
ga lag, Och mig förbäm på Dömedag.

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,
En stund jag minnades, En stund jag minnades,

Nu är stunden inne Till mitt wida fall, Och mite
sorgsna sinne Åter säras kall, Kärlek flöder, — Hjertat
blöder! — Dwalet tår mitt arma bröst, Augusti döb är
döfwer För min klageröst.

Kunde du så glömma, Hwad du swurit har,
Och de löften omma, Blott förskällning war, Galska
Eder — Dock bereder — Sift en gång ett afgrundsqual,
Suck och tårar reder Nu mitt affledetal.

Fast du sölet quäfwa Sammetet i dag, Ställ
du likväl bäfwa En gång för Guds lag, Han som
hörde, — När du röbe, — Mig med en förredigt Ed,
Och mitt lugn förstörde, Och min döb slog ned.

Allmaktens Gud! jag beder Lära en Barber, Som
min dygd och heder Så bortdöfwade har, Att jag li-
der, — Hjertat smider, — Ingen tröst för mig jag
ser, Hoppets fjerna frider Wißt ifrån mig ned.

När ditt tigerhjerter Kanse likväl lora, Att min
grymma smärta Dufkar att jag mer, Ställ så lilla, —
Gråta, quida; — När du fröjd och lycka har, Wilt
du wälas för Åga glada dö.